

T(R)ÒPICS

Més captivant que l'amor

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

Per allò de fer país i pair, poso mà al refranyer: pel setembre, vi per vendre. La temporada s'encepta amb ganes de vendre vi engrescador. I qui diu vi, diu cursos *tutti quanti*, dansa al carrer, dietes acalòriques, electrodomèstics càlids, fàrmacs antidepressius, festes majors menors, festivals audiovisuals, fires pageses, futbol catòdic, gastronomies lleidatanes, gimnàstica abdominal, llibres de litera-dura escolar, ludopaties vàries, música enllaunada o *in concert*, polí-

tics catalans farsants (disculpin la redundància fonètico-conceptual), teatre de carreró, televisió domesticada, videojocs afàsics... I cinema, és clar. Si la vida és moviment, "*to go to the movies*", o traduït al català que ara es parla: cal anar als multicinemes.

Antonin Artaud, un dels tres mosqueters teatrals del segle XX (els altres dos començaven per "b": Beckett i Brecht) va escriure la Bíblia teatralera per excel·lència, *Le théâtre et son double* (el teatre i el seu doble, és a dir, la vida, o la pesta, si fa no fa). Però Artaud també era un cineasta profètic. "*El cinema implica una subversió total dels valors, un bescanvi complet de l'òptica, de la perspecti-*

va, de la lògica. És més excitant que el fòsfor, més captivant que l'amor". Personatge fascinant, demiürg (el recordeu de frare a la Joana d'Arc de Dreyer?) fascinat pel cinema "*que actua sobre la matèria gris del cervell, i que quan s'hagi fusionat amb l'ingredient psíquic, deixarà enrere, llargament, el teatre, que es veurà relegat a l'armari dels records. Perquè el teatre és ja una traïció. Quan anem al teatre veiem els actors que no pas les obres*". Artaud moria el 1948. Ha canviat la percepció teatral? Els actors escènics s'han fet anònims? El cinema ha perdut la seva capacitat original per inventar-se poèticament la vida?

Aquest setembre ens hem tret la son de la migdiada estival amb *United 93* o allò que s'esdevingué l'11-S a Nova York; *La joven del agua*, un conte messiànic de redempcions personals; *Alatriste* viatja a la ll(a)una cavalleresca del Segle d'Or castellà. I ens esperen plats bigarrats: *Salvador*, dramàtica recreació dels darrers dies del jove anarquista català Puig Antich ajusticiat (?) a garrot vil el 2 de març de 1974; *La increíble però certa història de la Caputxeta Vermella*, revisitació descarada i per ordinador de la famosa encaputxada. I a finals de setembre la tercera edició del Borges en Curt, certamen de curtmetratges, humil i honest, que el jovent de Les Borges Blanques s'inventa per somoure l'aridesa cultural d'unes garrigues corsecades.

Bon vi i bon cinema ens perme-
tran una volta dionisiaca a la vida. En més de 80 móns.